Amb la mel a la copa

L'Spar Citylift Girona perd una final que tenia molt ben encarada en l'inici del tercer quart (30-45)
Desesperat, l'Avenida es posa a defensar amb tot i l'Uni fa un pas enrere que li costa el títol

La màgia de les finals a Fontajau es va trencar quan semblava que l'Spar Citylift Girona podria completar la trilogia de títols FEB. Arriba un moment que el caràcter dona títols i de caràcter li'n sobra, a l'Avenida. Si no, no s'entén que un equip amb l'aigua al coll a l'inici del tercer quart (30-45) i que ha perdut el nord de sobre s'aixequi com ho va fer (21-2 i 51-45) per guanyar la seva sisena copa en 25 temporades a l'elit. En això també té avantatge respecte a l'Uni, al qual també supera en uns centenars de milers d'euros de pressupost. Queda l'Eurocopa –l'equip marxa avui al matí cap a Turquia– i la lliga per continuar creixent. A la copa ja ha arribat a la final. Potser era massa pretendre guanyar la primera, però aquest equip té tan ben acostumada la seva afició que sempre se li demana més.

L'Uni va gastar la dosi d'ansietat de la copa en la semifinal. Parlar de perfecció sembla exagerat, però el segon quart de les gironines s'hi va acostar molt. La defensa d'anticipació, les ajudes precises i la muralla de Coulibaly deixaven com a única alternativa per a l'Avenida el tir exterior, perquè les solucions individuals estaven sovint condemnades a topar amb una paret. En atac, l'equip generava avantatges al pal baix, Jordana els llegia i si no hi havia bàsquet, l'ajuda de l'Avenida deixava una opció claríssima de rebot d'atac. Perquè el rebot va ser la clau de tot. Als dos costats del camp. L'anella gironina va retornar 13 pilots, totes 13 per a l'Uni. Les 16 que va escopir l'anella castellana es van repartir: 8 i 8.

El somni pren formaA l'Avenida li va pesar la segona falta prematura de De Souza, que, quan va tornar, ja no va entrar prou bé en el partit. Givens havia sortit defensant Jordana i Domínguez s'emparellava amb Leo, però en l'aler Beard no podia contenir Ibekwe. I amb Coulibaly no hi havia altra vida possible en la pintura. Per postres, va irrompre Buch en la final amb sis punts valuosos (perquè el rival no hi comptava) i el favorit resistia (17-16) per la seva qualitat.

Però en el segon quart l'Uni va sublimar. Primer amb la segona unitat, després amb les titulars, i amb una gestió magnífica de la rotació que va fer que tothom descansés (és una manera de parlar) i que ningú anés a la mitja part amb més de dues faltes. Després del 2-18 la defensa de l'Uni semblava més pròpia de l'Avenida, les pèrdues van ser una constat i el bloqueig mental, patent.A rodar en tres minutsEn el partit de lliga regular l'Uni va arribar a guanyar de quinze (36-21, 15'). Ahir també (30-45), sis minuts més tard. Al novembre va ser el preludi de la derrota. Ahir al 30-45 li va seguir un 12-0 en 2:14 (42-45) amb els dos primers rebots d'atac de De Souza, que va fer parar el partit a Èric Surís. S'havia de tornar a començar. Però l'Avenida ja ficava les mans a tot arreu, Sílvia Domínguez governava el partit i decidia si se la jugava o la donava amb encert i el 47-45 (17-0) va venir precedit d'una falta flagrant. En una final tot compta i, amb 15 punts a sota, tot s'ha de provar.

Havien passat poc més de tres minuts i la final havia canviat de mans, sobretot en l'aspecte mental. A l'Uni no el va condemnar el desencert de lluny, ni les precipitacions, ni la falta de joc col·lectiu. La final es va escapar per haver fet un pas enrere, per haver cregut que no era just que a l'Avenida li permetessin l'ús indiscriminat de les mans en comptes de fer-les servir també. Aquest Uni té molts punts a les mans però sempre que ha enlluernat ha estat quan, a més, ha defensat –l'exemple és el segon quart– però per guanyar finals a l'Avenida ha de

guanyar capacitat de pegar. Té dos mesos i mig per aconseguir-ho, el temps que falta fins a la final de lliga.

Malgrat tot, després d'una fase d'intercanvi de bàsquets, l'equip gironí va ser capaç de tornar, fent el mateix que en el segon quart –apujar línies, dos contra un a la banda, llançar-se a terra i forçar pèrdues– però amb la pressió del rellotge faltava clarividència, el rebot ja no era tan nítid. Van fer tard.

Publicat a:
-L'Esportiu. Nacional 13-02-2017 Pàgina 22
-L'Esportiu. Comarques Gironines 13-02-2017 Pàgina 26

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1068445-amb-la-mel-a-la-copa.html